

"אני מצטער שהייתי בטלן כזה" אמר התרנגול.
"גם אני מצטער על כך" הוסיף העכבר.

"אל ייאוש" אמרה התרנגולת הקטנה אדומת נוצה.
"יש לי כאן זוג מספריים, מחט וחוט. תכף תראו מה אעשה."
בינתיים השמש יקדה ולשועל נעשה חם מאוד. הוא החליט לנוח.
הוא שם את השק תחת עץ גדול, נשכב לידו ומיד נרדם.

ואז התרנגולת הקטנה אדומת נוצה התחילה לחתוך את השק
במספרים שלה.
ובקרוב היה כבר חור מספיק כדי שהעכבר יוכל לצאת.

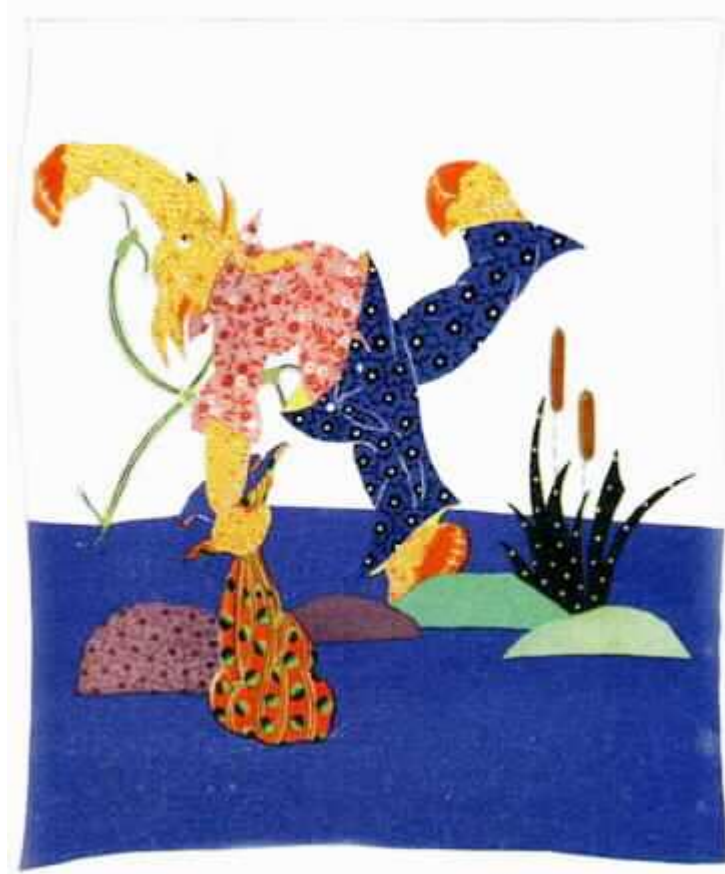
"מהר" אמרה לעכבר "רוץ והביא אבן גדולה ככל שתוכל לשאת."
רוץ העכבר, הביא
אבן
גדולה
ודחף
אותה
לשק.

התרנגולת הקטנה אדומת נוצה המשיכה לחתוך,
וכבר גם התרנגול יכול היה לצאת מהשק.

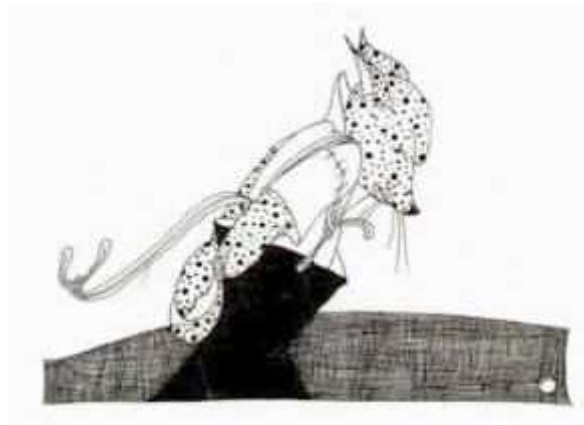
"מהר" אמרה לעכבר "רוץ והביא אבן גדולה ככל שתוכל לשאת."
רוץ התרנגול,
הביא
אבן
גדולה
ודחף
אותה
לשק.

אחרי זמן רב השועל פתח את עיניו.
"הו, כבר מאוחר" אמר "צריך למהר הביתה."

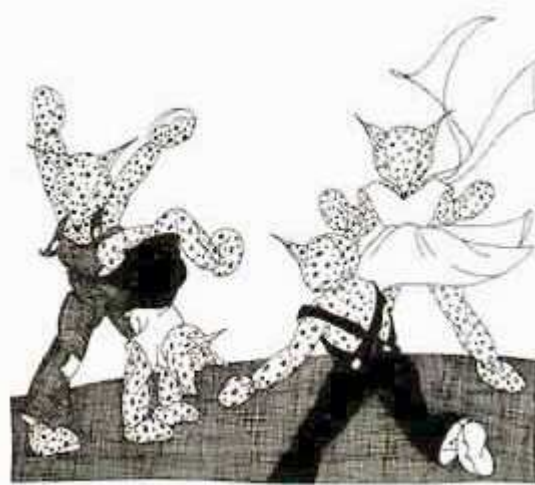
הוא שם את השק על כתפו, אבל השק היה כל כך כבד
שמדי פעם היה צריך להוריד אותו ולנוח.
בסוף הוא הגיע לנחל, אבל באמצע הנחל הוא החליק
ונפל למים.

השק נפל למים עמוקים.
השועל ניסה להוציאו
אבל השק הכבד לא זז.

ואחרי
ניסיונות
רבים
השועל
הגדול והרע
עזב אותו
והלך הביתה.

בבית הקטן המכוער השועלים הקטנים הכינו מדורה
והמתינו לבשל
את התרנגול
את העכבר
ואת התרנגולת הקטנה אדומת נוצה.

אבל כשהשועל הגדול והרע הגיע עייף ורטוב הביתה
הוא שלח אותם ישר למיטות, בלי ארוחה.
ובעצמו

התיישב

ליד המדורה

כדי

להתייבש.

ובבית הקטן היפה, על הגבעה
התרנגול הביא מים מהמעיין
והעכבר הכין והדליק אש
וגם בישל ארוחת ערב.

והתרנגולת הקטנה אדומת נוצה
ישבה ליד האש
ונחה אחרי יום
מלא הרפתקאות.

השועל הגדול והרע
לא הציק להם יותר,

והתרנגול
העכבר
והתרנגולת הקטנה אדומת נוצה
עדיין חיים בשלווה
בבית הקטן והיפה על הגבעה.

